

284

Διαθήκη

159^v

/ Φ 164 Έβγαλμένο

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1682/ ἐν μηνὶ Δικεβρίου 24/ εἰς
 σπίτιν τῆς [.....]/ κουλίνας γυνῆς τοῦ μαστρὸ Μάρκου Παγανόπουλου εὕρισκο-
 μένη εἰς κλίνην κατὰκοιτην ἀπὸ κάποι[αν ἄ] / σθένεια ὅπου τῆς ἤλθεν εἰς τὸ βυζὶν
 καὶ φοβιζαμένην τὴν ἁωρία τοῦ πικροτάτου θανάτου μὴ[ν τὴν] / καταλάβη ἀφνίδια
 καὶ μείνει ἀδιόρθωτην ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριο / ἵνα διὰ τῆς
 τοιούτης διαθήκης διορθωθῇσεται σῶον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία τῇ γλῶττα καθαρὰ
 τὰς ἄ / κοὰς καὶ τὰς ἐτέρας τῆς αἰσθήσεις χάριτιν Χριστοῦ καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει
 πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν ἐν / Κυρίων ἀγάπη καὶ τετελειωμένην συνχώρεσιν.
 Εἶταν ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοια παρ' αὐτοῖς ἔπειτα ἀφήνειν / ὁλωνῶν τῆς τῶν παιδιῶν
 τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντην τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν τῆς
 ἤτοι λέγειν ἂν / τῆς τύχην θάνατος νὰ τὴν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς εἰς
 τὸν ἀφέντη τὸν Χριστὸ στὸ μοναστήριν / τοῦ παπᾶ κὺρ Νικολάου Μοσχόπουλου.
 Ἐπειτα λέγειν πὼς τὸ σπίτιν τὸ ἴδιο ὅπου κάθονται ἀνώγειν καὶ κατώγειν / καθὼς
 εὕρισκονται με τὸν μπάκον του / ἀπάνω καὶ / κάτω δύο / καὶ με δύο κασέλες
 καὶ με τρία εἰκονίσματα ἓνα Θεοτόκιο καὶ ὁ / Ἅγιος Ἰωάννης καὶ οἱ Ἅγιοι Σαράντες
 καὶ ἕτερον Δεσποτικὸν / τὰ ἀφή / νει τῆς θυ / γατέρας / τῆς τῆς Μα / ρίας /. Ἀκό-
 μη ἀφήνει τῆς καὶ ἓνα κομμάτιν χωράφιν / ὅπου ἔχουσιν εἰς τὰ Καλαμούρια τὸ σύνμ-
 πλιο τοῦ Ξενόπουλου καὶ τοῦ Γλουμάκην τοῦ ἀδελφοῦν τῆς. Ἀκόμη καὶ / εἰς τὶς
 Μέλανες ἓνα κομμάτιν περιβόλι τὸ μισὸν γονικὸν τῆς καὶ τὸ μισὸν ἀγοράν τῆς τὸ
 σύνμπλιο τοῦ σινιὸρ Γι / οἰζέφε. Ἀκόμη ἀφήνει καὶ τοῦ Νικόλα τοῦ υἱοῦν τῆς τὰ
 χωράφια τῆς Στελίδας με τοῦτον νὰ κάμην τὴν ὄξο / δον τοῦ ἐνταφιασμοῦν τῆς.
 Ἀκόμη τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαρίας τρία μαζελάρια κεντητὰ καὶ τέσσερις / μαζελαρο-
 μάλλες / καὶ ἐν τι / λάρι / καὶ τρία πέτζια σεντόνια καὶ ἓνα σεντόνι σκλέτον καὶ μία
 κουρτούνα καὶ ἓνα / ζευγάριν μπουστομάνικα μαυρονκέντητα καὶ μία ποδιά με τὸν
 μπαστοποδόγυρον καὶ ἄλλη ἐδικὴν / τῆς καὶ αὐτὴν με τὸν μπαστοποδόγυρον. Ἀκό-
 μην καὶ ἓνα διασίδιν μπαμπακερὸν 20/ πῆχες καὶ ἓνα / πουκάμισον με τὶς σίργες.
 Ἀκόμη καὶ μία κολαῖνα τριῶν κλονῶ καὶ μία ρέστα μαργαριτάριν καὶ / ἓνα χρυσὸ
 φακιόλο με τὸ μαργαριτάρι καὶ ἓνα ζευγάρι κάρτζες κόκκινες με τὰ μπλεκτά. Ἀκό /-
 / μη καὶ ἓνα ζευγάριν μπουστομπράτζολα μπροκάδος καὶ τὰ μπρατζόλια χουρσο-
 γορδελάτα. Ἀκόμη / ἕτερα μπρατζόλια φτιλάτα. Ἀκόμα καὶ μπόλιες τρεῖς κεντητές.

Ἀκόμα καὶ κρεββαταριά μία / μὲ ὅλαν τῆς τὰ κατὰχρεια καὶ τρία χτένια τοῦ πανιοῦ
καὶ ὅλη τῆς τῇ μασαρία καθὼς εὕρισκε / ται μέσα στὸ σπίτιν τῆς. Ἀκόμη καὶ ἓνα
ζευγάρι σκολαρίκια καὶ ἓνα δακτυλίδιν τοῦτα ὅλα τὰ ἅ / φήνει τῆς ἄνωθε Μαρίας
τοῦ παιδίου τῆς μὲ τὴν εὐχὴν τῆς ξεχὸς τὰ χωράφια τῆς Στελίδας ποῦ / ἀφήνει
τοῦ Νικόλα καὶ ἔτζι ὅποιο παιδί ἤθελε εὐρεθῇ νὰ διασείσῃ τὸ ἄνωθεν παιδί μου /
τῇ Μαρία νὰ ἔχῃ τὴ κατάρα μου καὶ τῷ γονέω μου. Ἐδῶ παρὼν καὶ ὁ ἄντρας τῆς
ὁ μαστρὸ Μᾶρκος καὶ / στέργειν καὶ βεβαιώνει ὅ,τι ἤκαμε ἡ συνβίαν του. Ὅθεν
ἔρωντῶντας τὴν ἐγὼν ὁ ὑπογράφοντας / νοτάριος εἰ ἔχει παραγγεῖλει τί ἕτερον
καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ ἡ παροῦσαν τῆς διαθήκη θέλει / εἴσται ἰσχυρὰ βεβαία καὶ
ἀχάλαστος καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀκόμα καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦ Συμιοῦ ποῦ βρίσκεται εἰς
/ τὸ Ἅγιο Ὅρος τοῦ ἀφήνει τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐδικήν τῆς
καὶ παρακαλῶν τονε νὰ ἔχῃ τὴν / ἔγνοια τῆς ἀδελφῆς τ[[ις]]ου καὶ τὴν ἔγνοια τῆς
ψυχῆς τῆς ὡς πότε ζεῖ παρακαλεῖ καὶ ἀξιόπιστους μαρ / τύρους οἱ ὅποιοι γράφου
ὑπὸ χειρός τος:—

/ — Ἀντώνης Σπανόπουλος μάρτυρας εἰς τὰ ἄνωθε —

/ — Κήρυκος Ἀργίτης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

285

Μισιάρικο

φ. 160^Γ

/ Ἐβγαλμένη Φ 165

/ [+ Εἰς δόξα]ν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1682/ ἐν μηνὶ Δικεβρίου 26/
εἰς τὸ σπίτιν καὶ / μοῦ τοῦ ὑπογράφοντος νοταρίου ἐδῶ παρὼν ὁ μαστρὸ Γεώργιος
Χρυσόχοι καὶ ἡ κερά Μαρ / γαρίτα ἡ ἀξαδέλφη τῆς ἡ Χαμποπούλα λέγοντας ἡ
αὐτὴν κερά Μαργαρίτα πὼς τὸ / πρᾶμα ὅπου ἔχειν ἀπὸ γονικόν τῆς λεγόμενο Ἀλησιν-
δέριν ἀπὸ τὴν σήμερον τὸ δίνει / καὶ παραδίνει τον καὶ παντικιάζει το τοῦ ἄνωθεν
μαστρὸ Γεωργίου ο διὰ μισάρικο / παντοτινὸ μὲ τίς μόδους καὶ κοντετζιόνες τίς
κάτωθεν. Ἦγου ὁ αὐτὸς μαστρὸ Γεώργης ἅ / πομείνει ὅτιν τὸ αὐτὸν πρᾶμα ἡγου
τὰ χωράφια νὰ εἶναι κρατημένος νὰ τὰ δουλεύῃ καὶ νὰ τὰ καλλιεργᾷ καὶ νὰ τὰ
σπέρνῃ στὴν ὥραν τος χειμωνικὸν καὶ καλοκαιρνὰ καὶ [[ι]]τὴν ὅ / ξοδὸν ὅλην ὅπου
νὰ χρειάζονται τὰ αὐτὰ πράματα καὶ σπόρους νὰ εἶναι κρατημέ / νος ὁ αὐτὸς κο-
πιαστῆς νὰ τίς βάνῃ καὶ ὅ,τιν νιτράδα ἤθελε ξαπεστεῖλει ἀφέν / τῆς ὁ Θεὸς τόσον